

Οι εκλογές κερκόπορτα προς την δραχμή...

Ο ΣΥΡΙΖΑ της Αριστερής Πλατφόρμας βλέπει σαν διέξοδο με προοπτική την επάνοδο στο εθνικό νόμισμα. Τα επιχειρήματά τους θα ακουστούν και θα κριθούν. Ο ΣΥΡΙΖΑ του Μαξίμου παρά την προσπάθεια για περήφανη διαπραγμάτευση κατέληξε με συνοπτικές διαδικασίες να εγκρίνει ό,τι απέρριπτε.

Το αμφιθυμικό «δεν ψηφίζω, αλλά υποστηρίζω» δεν αρκούσε για να μην καταλήξει σε αρνητικό αποτέλεσμα η διαδικασία ψήφου εμπιστοσύνης στην Βουλή και έτσι να τρωθεί το γόητρο της κυβέρνησης και του πρωθυπουργού.

Ούτε το διπολικό «τώρα ψηφίζουμε, αύριο αλλάζουμε, εφαρμόζουμε ήπια ή δεν εφαρμόζουμε ό,τι δεν πιστεύουμε παρότι το ψηφίσαμε» αρκεί για να κρατήσει ζωντανή την αξιοπιστία στο εξωτερικό και την εμπιστοσύνη στο εσωτερικό.

Και οι δύο στάσεις, πέρα από την προφανή ανακολουθία τους, μπορούν να χαρακτηριστούν ως «πολιτική θρασυδειλία», η οποία περιγράφει και συνολικά την πολιτική στάση που κράτησε ο ΣΥΡΙΖΑ και ως ενιαίος όλο το τελευταίο εξάμηνο.

Οι Γερμανοί, διαβάζοντας πλέον πολύ καλά τις αντιφάσεις και τον καιροσκοπισμό στο πολιτικό στυλ του ΣΥΡΙΖΑ και του αρχηγού του, υποβάλλουν την χώρα στο μαρτύριο της σταγόνας, αποφασισμένοι να κρατήσουν την οικονομία σε κατάσταση ζόμπι έως ότου το πολιτικό σύστημα ανταποκριθεί στις απαιτήσεις τους. Στο μεταξύ τα δάνεια θα εξυπηρετούνται.

Σε αυτές τις νέες συνθήκες οικονομικής ασφυξίας με capital controls, επιπλέον ακρίβεια και υπερφορολόγηση, νέα λουκέτα και απολύσεις, ο δρόμος προς την δραχμή συντομεύει όχι μόνο μέσα από τους παράδρομους της Αριστερής Πλατφόρμας, αλλά και μέσα από την κύρια διαδρομή ενός Τσίπρα που θα αναγκαστεί να τα γυρίσει και να μετατραπεί σε «νεο-αντιμνημονιακό».

Δεν χρειάζεται ο Σόιμπλε για να δώσει την εκκίνηση στο Grexit. Τα πράγματα θα έχουν οδηγηθεί από μόνα τους σε αυτόν τον μονόδρομο, όπως ακριβώς συνέβη φέτος την νύκτα της 12^{ης} προς την 13^η Ιουλίου.

Οι εκλογές δεν μπορούν να λύσουν το μεγάλο πρόβλημα του κ. Τσίπρα, που δεν είναι άλλο από το γεγονός ότι δεν θα του αφεθούν περιθώρια για κοινωνική φιλολαϊκή πολιτική και έτσι μέρα τη μέρα θα χάνει κάθε συγκριτικό πλεονέκτημα για μια πιο ήπια και ανθρώπινη προσαρμογή σε σχέση με δεξιές ή κεντροαριστερές πολιτικές.

Αλήθεια, αν η πρώτη δόση ήταν 30 δις θα μιλούσε το Μαξίμου για εκλογές; Όπως [αλλού αναλύσαμε](#), ο Σόιμπλε κατάφερε να μετατρέψει την πρώτη δόση των 23 δις σε άτυπο δάνειο-γέφυρα για την αποπληρωμή δανείων. Και αυτή ήταν μόνο η αρχή.

Οι εκλογές δεν θα δώσουν στον Τσίπρα περισσότερο χρόνο και δυνατότητες. Απλά θα επιταχύνουν τις εξελίξεις προς το τελικό ξεκαθάρισμα που αναβλήθηκε προσωρινά τον Ιούλιο.

Αυτός ο «κεντροαριστερόστροφος» Τσίπρας θα μπορούσε και τώρα να σχηματίσει

κυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι και αν χρειαζόταν να έπαιρνε και την ανοχή της ΝΔ για να κυβερνήσει και να εφαρμόσει τα συμφωνημένα.

Αλλά είναι προφανές ότι δεν μπορεί και δεν θέλει να εφαρμόσει τα συμφωνημένα. Απλά πέτυχε να αποσυμπιέσει την αφόρητη πίεση των δανειστών και να κερδίσει λίγο χρόνο. Για αυτό και ανέδειξε ένα κεντροαριστερό προσωπείο, το οποίο φορώντας, κατάφερε να περάσει την συμφωνία από την Βουλή.

Αλλά ακόμη και αν η κεντροαριστερή του στροφή ήταν ειλικρινής, πάλι η πραγματική πολιτική βάση που τον ένωσε με την ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι δεν θα αρκούσε για να προχωρήσει τον εκσυγχρονισμό της χώρας. Διότι είναι θέσει και φύσει σαθρή, σαν δομημένη από τα τέσσερα βασικά αδιέξοδα του ελληνικού catch-22:

Όλοι τους εκφράζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το βαθύ πελατειακό και διαπλεκόμενο κράτος που θα αντιστέκεται υπόγεια ή φανερά σε κάθε ουσιαστική μεταρρύθμιση για εξυγίανση και μη κρατικοδίαιτη ανάπτυξη.

Όλοι τους έχουν μια ιδιότυπη αντίληψη για την δημοκρατία που αποβαίνει εις βάρος των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα και εκείνων που βρίσκονται εκτός των κομματικών μηχανισμών.

Όλοι τους αξιώνουν την ταμπέλα του δημοκράτη, του ευρωπαϊστή και του επίδοξου εκσυγχρονιστή της χώρας ενώ στο τέλος αρκούνται στον ρόλο του προστατευόμενου της ισχυρής Γερμανίας, χωρίς να μπορούν να αντιμετωπίσουν τις εμμονές και τις ανασφάλειές της.

Όλοι τους, αργά ή γρήγορα, πειθαρχούν στη διαιώνιση των προβλημάτων προς χάριν λίγης ακόμη εξουσίας, αδιάφοροι αν το τίμημα είναι η πλήρης αποσύνθεση της χώρας και εντέλει η επίταση της παρακμής στην γερμανική Ευρώπη μέσα στον διεθνή οικονομικό ανταγωνισμό και την μεταναστευτική έκρηξη.

Το ειρωνικό λοιπόν είναι ότι ανεξαρτήτως εκλογών και συμμαχιών, η ελληνική κοινωνία δεν μπορεί να εκδημοκρατιστεί, να εκσυγχρονιστεί και να αναπτυχθεί προς ευημερίαν των πολιτών της με τις υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις.

Η ματαίωση και η εμπλοκή είναι έμφυτη στο πολιτικό μας σύστημα, στα

πρόσωπα, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς.

Μόνο πραγματικές συνθήκες ανέχειας σε περισσότερο από το 50% του πληθυσμού, θα είναι ικανές για να καθαρίσουν το τοπίο από δημαγωγούς και πολιτικά υπόλοιπα της μεταπολίτευσης.

Και η αλήθεια είναι ότι δεν απέχουμε πολύ από αυτό το σημείο.

Δ. Τρικεριώτης, [Twitter: @BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)